

være til langt større Gavn for begge Parter ved at aabne Udsigt til gensidig Forstaaelse af det væsentlige i Arbejdsforholdet.

ad § 8. Ændres under Hensyn til de nu anerkendte Selskaber til Sygeforsikring og Ulykkesforsikring omfattende de i Loven ommeldte Landarbejdere.

ad § 9. Iste Stykke: I Stykkets Slutning tilføjes:

»I Tilfælde af Arbejdsgiverens Død eller Konkurs forbliver den indgaaede Arbejdskontrakt i Kraft for Boets Regning til dens kontraktmæssige Udløb. For den fortjente Løn har Arbejderne Fortrinsret i Dødsboet eller Konkursboets Masse.«

ad § 9: 2det Stykke udgaar og i Stedet indsættes:

»I Tilfælde af Trods, Ulydighed mod Arbejdsgiveren eller den, der har Befalingen ved Arbejdets Udførelse i Arbejdsgiverens Sted, vrangvillig Efterladenhed i Arbejdets Udførelse, Smaatyverier, forsætlig Ødelæggelse af Arbejdsredskaber o. l. kan Arbejdsgiveren forelægge sin Klage herover for Sognets Tyendeforligsmægler. Med Tilkaldelse af 2de jordbesiddende Landbrugere i Sognet kunne disse paakende Klagen og, saafremt den findes berettiget, idømme vedkommende Arbejder en Arbejdsgiveren tilkommende Erstatning, dog ikke udover 10 Kr., som Arbejdsgiveren da er berettiget til at fradrage i den paagældende Arbejders Arbejdsfortjeneste ved Indførelse i Afregningsbogen.«

I den gældende Lov om det heromhandlede Forhold findes ingen Bestemmelse om den fremmede Arbejders Stilling i Tilfælde af Arbejdsgiverens Død eller Konkurs. Under Hensyn til deres Arbejdes Betydning for Boets Interesserede bør Arbejdskontrakten opretholdes, og det skønnes billigt, at den Arbejderne tilkommende Betaling bæres af Boets Masse, hvoraf formentlig følger, at Anmeldelse i Boet ikke er nødvendig.

De udenlandske Arbejdere, som nu komme ind i Landet, ere ikke altid Mønstre paa god Opførsel, og dette gælder ikke blot de mandlige Arbejdere. Opsætsighed mod foresatte, Efterladenhed i Arbejdet og Rapsier, navnlig af Frugt, forefalde ofte, og Arbejdsgiveren staaar temmelig hjælpeløs overfor saadanne disciplinære Forseelser m. v.

ad § 10, Nr. 4: I Slutningen af Stykket tilføjes:

»Det paahviler Arbejdsgiveren at forsyne Sengestederne med ren og tør Halm i fornøden Mængde og derefter forny Halmen en Gang maanedlig, saa længe Sengestedet benyttes af vedkommende Arbejdere.«

Som Nr. 6 tilføjes:

»Der skal anvises Arbejderne et aflaaeligt Rum af passende Størrelse og med Vinduer eller Lemme til at aabne, egnet til Tørring og Opbevaring af deres Klæder.«

Som Nr. 7 tilføjes:

»Hvor der paa et Arbejdssted kun er antaget indtil 6 Arbejdere af samme Køn, kan Kravet om særligt Spiserum bortfalde, naar den Arbejderne overladte Bolig iøvrigt er rummelig og god.«

I Slutningen af Paragraffen tilføjes:

»Opstaaer der Spørgsmaal, om de foranstaaende Bestemmelser ere fyldestgjorte, er Politimesterens Skøn herom afgørende og kan ikke paaankes.«

Som et ikke uvigtigt hygiejnisk Krav maa det vistnok anses, at den af Arbejderne til Underlag i deres Senge benyttede Halm er ren og tør, og det er næppe ubilligt at paalægge Arbejdsgiveren at sørge herfor. Arbejderne ville formentlig som oftest have Vanskelighed ved selv at forskaffe sig den fornødne Halm, og for Arbejdsgiveren er det kun et ringe Offer, som vil blive opvejet ved Arbejdernes bedre Sundhedstilstand og deraf følgende forhøjede Arbejdsdygtighed.

Arbejdet i Roemarken, hvortil navnlig de kvindelige Arbejdere væsentligst anvendes, medfører i regnfulde Aar, at deres Arbejdsklæder blive gennemvaaede. Et Tørre-